

Arrest

nr. 182 455 van 17 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 19 september 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HUYSMANS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 5 april 2013 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering (hierna: de Vreemdelingenwet) waarbij medische elementen in hoofde van hun minderjarig kind, K.N., worden aangehaald.

1.2. De aanvraag wordt op 29 oktober 2013 ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 29 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag van 5 april 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Tevens worden beslissingen genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen worden door de Raad vernietigd bij arrest nr. 182 454 van 17 februari 2017.

1.4. Op 15 juli 2014 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 2 september 2014 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag van 15 juli 2014 om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekers op 12 september 2014 in kennis worden gesteld.

De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.07.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

NAAM:

K.V. (...)

K.R. (....)

+ kind:

K.N.

Nationaliteit: Oekraïne

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 29.01.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 05.04.2013. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 05.04.2013 (zie bevestiging arts dd.26.08.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 29.01.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals

vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

2.2. Verzoekers leggen ter zitting een medisch getuigschrift neer. Verwerende partij verzet zich tegen het neerleggen van het medisch getuigschrift, daar dit niet is voorzien in *"het procedurereglement"* en de bestreden beslissing moet worden beoordeeld in het licht van de gegevens die waren gekend op het ogenblik dat zij werd genomen.

Noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van aanvullende stukken. Derhalve worden de door verzoekers ter zitting neergelegde en niet eerder ingediende stukken uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekers werpen ook nog een manifeste beoordelingsfout op.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"4.1.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken is heel summier in haar motivering van de bestreden beslissing.

Er wordt slechts gesteld dat het medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van het kindje van de verzoekers bevestigt, en dat op deze gezondheidstoestand reeds uitgebreid werd ingegaan in een eerdere beslissing.

4.2.

De verzoekers hebben bij hun huidige aanvraag een recent medisch getuigschrift, opgemaakt door dokter LEVTCHENKO, voorgelegd in dewelke de actuele gezondheidstoestand van het kindje van de verzoekers op uitgebreide wijze wordt omschreven.

4.2.1.

Enerzijds is het zo dat de ernstige medische situatie van het vierjarige kind blijft aanhouden en dat een adequate behandeling levenslang noodzakelijk zal zijn. Indien het vierjarige kind geen adequate behandeling kan krijgen, zal dit leiden tot zijn dood.

De ernst van de aandoening kan aldus niet betwist worden.

Het aanhoudende karakter en de schijnbaar verslechterde situatie van de medische aandoening én de levenslange nood aan opvolging en behandeling maken nieuwe elementen uit ten opzichte van de eerdere aanvraag tot machtiging tot verblijf van de verzoekers.

De Dienst Vreemdelingenzaken negeert echter dit nieuw element.

De Dienst Vreemdelingenzaken neemt dit niet in overweging, motiveert niet waarom dit element, het persisterende

karakter van de ernstige aandoening, de eerdere bevindingen niet zouden kunnen weerleggen. 4.2.2.

Anderzijds is het zo dat de arts- adviseur nieuwe elementen/documenten aangaande de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de medische zorgen in Oekraïne niet in overweging neemt.

a) - Professor Dokter LEVTCHENKO stelt expliciet dat de zorgen die het vierjarige kind nodig heeft, NIET BESTAAT IN OEKRAÏNE.

b) - Professor Dokter LEVTCHENKO spreekt aldus nadrukkelijk de bevindingen van de arts-adviseur die voorheen, op 27/01/2014, in dit dossier heeft geadviseerd, tegen.

c) - Professor Dokter LEVTCHENKO bevestigt in het attest dd. 02/09/2014 het volgende:

"Hierbij verklaar ik, Prof. Dr. E. Levtschenko, dat K.N. met geboortedatum 25.11.2009, onder behandeling moet blijven in het gespecialiseerde levertransplantatiecentrum UZ Leuven gezien zijn medische conditie, hij dient ook in de buurt van het centrum te blijven wonen, zodat in geval van medische problemen hij snel ter plaatse is."

(zie stuk 4, eigen markering)

Besluit

Het oordeel van Professor Dokter LEVTCHENKO is duidelijk.

In het belang van het kind van de verzoekers dient behandeling in het gespecialiseerde levertransplantatiecentrum UZ Leuven verder gezet worden.

4.2.3.

Bovendien houdt de arts-adviseur (en de Dienst Vreemdelingenzaken) op heden geen rekening met de attesten afkomstig uit Oekraïne, in dewelke expliciet gesteld wordt dat de levensnoodzakelijke zorgen in Oekraïne niet kunnen gegeven worden aan het kind.

Door een Oekraïens geneesheer wordt herhaaldelijk benadrukt dat het vierjarige kind noodzakelijkerwijs in het ziekenhuis – alwaar het reeds behandeld werd – verder dient behandeld te worden.

In de Oekraïense ziekenhuizen ontbreekt het immers aan deskundigen, gekwalificeerde medische hulp, klinische en laboratoria uitrusting, levensnoodzakelijke medicatie...

Deze attesten afkomstig uit Oekraïne spreken opnieuw nadrukkelijk de bevindingen van de arts-adviseur die voorheen, op 27/01/2014, in dit dossier heeft geadviseerd, tegen, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken op heden minstens omtrent de effectieve beschikbaarheid en effectieve toegankelijkheid van de levensnoodzakelijke medische zorgen opnieuw had moeten argumenteren, in het licht van deze attesten, opgemaakt door een geneesheer-directeur van een Oekraïens ziekenhuis, zijnde een persoon van wie mag verwacht worden met praktijkkennis te attesteren.

4.3.

Er kan verwezen worden naar een eerder arrest van uw Raad.

"En l'espèce, il y a lieu d'observer que la décision repose sur le constat que les éléments présentés à l'appui de la demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9ter actuelle ont déjà fait l'objet d'une précédente demande pour laquelle une décision d'irrecevabilité a été prise en date du 16 janvier 2008 en application de l'article 9ter, §3 de la loi du 15 décembre 1980.

Or, la demande actuelle contenait en plus de deux certificats médicaux déjà présents lors de la demande précédente, une attestation d'un psychologue faisant état de la dimension psychologique suite aux traumatismes et séquelles subis par l'enfant des requérants et du soutien nécessaire de la famille à ce dernier.

Le Conseil n'aperçoit pas dans la motivation de la décision attaquée de prise en considération de cet élément essentiel de l'état de malade au sens large présenté par la partie requérante et estime se faisant que la décision est inadéquatement et insuffisamment motivée.

A défaut pour l'acte attaqué de préciser pour quelles raisons ce document et ces éléments ne sont pas jugés suffisants, la motivation de la décision litigieuse ne peut être considérée comme adéquate. Le moyen en ce qu'il est pris de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs est fondé."

(zie het arrest n° 34 923 gewezen op datum van 27 november 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de formele motiveringsplicht geschonden door niet te preciseren waarom de nieuwe elementen niet in overweging worden genomen, noch beoordeeld worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient een beslissing te nemen op basis van alle relevante gegevens die zich in het dossier bevinden.

Alle elementen dienen in overweging genomen te worden.

Iedere administratieve beslissing moet geschraagd zijn door draagkrachtige motieven en een zorgvuldige afweging

van de beschikbare elementen in het administratief dossier.

De bestreden beslissing steunt echter niet op een correcte feitenvinding, door een aantal belangrijke elementen – in casu informatie omtrent het persisterende karakter van de aandoening én de Oekraïense medische attesten – buiten beschouwing te laten.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissing zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht geschonden.

4.4.

De bestreden beslissing die genomen werd in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient derhalve vernietigd te worden.”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ;*
- Artikel 9 ter Vreemdelingenwet*
- het redelijkheidsbeginsel,*
- het zorgvuldigheidsbeginsel,*

Ter ondersteuning verwijst de verzoekende partij naar een medisch attest van dokter Levtchenko in dewelke de actuele gezondheidstoestand op uitgebreide wijze zou zijn omschreven.

Het aanhoudende karakter en de schijnbaar verslechterde situatie van de medische aandoening én de levenslange nood aan opvolging en behandeling maken volgens de verzoekende partij nieuwe elementen uit t.o.v. de eerdere aanvraag.

Verder verwijt de verzoekende partij ook aan de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie dat niet werd ingegaan op de onbeschikbaarheid en de ontoegankelijkheid van de medische zorgen.

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn

leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling." (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

Er is door de gemachtigde wel degelijk verduidelijkt waarom verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet betwist dat haar medische aandoening dezelfde is.

Het loutere feit dat verzoekende partij door middel van andere standaard medische getuigschriften de medische toestand heeft geactualiseerd, betekent nog niet dat zij het bewijs levert van andere medische gegevens.

Zie in die zin:

"Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een "nieuw" medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers "andere" medische gegevens te worden aangebracht." (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

"Het feit dat eerste verzoekster nog steeds ziek is, betekent niet dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw zou moeten worden onderzocht op basis van nagenoeg identieke elementen." (R.v.V. nr. 107.339 dd. 25.07.2013)

Verzoekende partij beweert dat de aandoening 'verergerd' is, doch beweert anderzijds dat de medische situatie "blijft aanhouden".

De verzoekende partij legt niet uit in welke mate deze elementen een ander licht werpen op de eerdere beoordeling d.d. 27.01.2014 van de ambtenaar-geneesheer.

Bovendien heeft de ambtenaar-geneesheer in zijn advies d.d. 26.08.2014 rekening gehouden met het standaard medisch getuigschrift d.d. 14.07.2014 waarbij hij heeft vastgesteld dat op het standaard medisch getuigschrift vermeld wordt dat de verzoekende partij een chronische opvolging krijgt na een goed verdragen levertransplantatie. De vermelde toestand betreft alleen maar loutere symptomen en een opvolging van de reeds eerder ingeroepen diagnose.

Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 14.07.2014 en de bijlagen wordt geen diagnose gesteld, besluit de ambtenaar-geneesheer.

In de mate dat verzoekende partij kritiek levert op de beschikbaarheid/toegankelijkheid van de medische zorgen, en verwijst naar de 'voorwaarden' van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat verzoekende partij haar betoog in wezen gericht is tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 29.01.2014.

"Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk" (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende dat de door verzoeker ingeroepen aandoening reeds werd beoordeeld door de arts-adviseur in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf, die ongegrond werd verklaard.

Verweerder wijst dienomtrent nog op volgende rechtspraak:

"Het is niet omdat verzoekers nog steeds ziek zijn, dat hun aanvraag om machtiging tot voorlopig opnieuw dient onderzocht te worden op basis van identieke elementen. Verzoekers tonen niet aan welke nieuwe elementen aan de grondslag zouden liggen van hun aanvraag. De medische motieven werd uitgebreid onderzocht door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en er werd op 8 juni 2011 een beslissing genomen houdende de ongegrondheid van verzoekers' aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het louter feit dat verzoekers het niet eens zijn met de besluitvorming van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en de ambtenaar-

geneesheer, wettigt geen nieuw onderzoek van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.” (RvV nr. 77 183 van 14 maart 2012)

“De Raad wijst erop dat verweerder zich bij het nemen van huidige bestreden beslissing heeft gehouden aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat in § 3, 4° bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard “[...] wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”. Zoals hoger reeds gesteld, blijkt dat er geen noemenswaardige verschillen bestaan tussen de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 4 oktober 2010 en 5 augustus 2011. Bijgevolg getuigt het niet van onredelijkheid van verweerder om te oordelen dat de aanvraag in casu onontvankelijk is. Zij had hiertoe immers de mogelijkheid op basis van de toepasselijke wettelijke bepalingen.” (RvV nr. 73 815 van 24 januari 2012)

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

6/7

Waar verzoekende partij verder kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat haar beschouwingen niet als dienstig kunnen worden aanzien.

Wanneer de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart in toepassing van artikel 9ter §3, 5° Vreemdelingenwet dient hij niet meer ten gronde te motiveren. Immers werd de medische aandoening van verzoekende partij reeds uitgebreid onderzocht in het medisch advies dd. 16.07.2013.

Verzoekende partij haar betoog mist werkelijk enige juridische grondslag.

Terwijl uit vaststaande rechtspraak blijkt dat geen rekening met gehouden worden met de louter hypothetische gevolgen bij een terugkeer naar het land van herkomst:

“Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat ook rekening moet worden gehouden met de loutere hypothese dat een vreemdeling in de toekomst ziek zou kunnen worden en met de vraag of een persoon die heden geen medische behandeling nodig heeft in de toekomst in zijn land van herkomst de nodige medische behandeling zal kunnen krijgen. (...) Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet ook niet dat de vraag of een vreemdeling de mogelijkheid heeft om op regelmatige tijdstippen een medisch onderzoek te ondergaan ten einde eventuele ziektes die zouden kunnen opduiken te ontdekken, bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden betrokken.” (R.v.V. nr. 96.555 d.d. 04.02.2013)

“Verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd waar zij betogen dat verwerende partij een nadere uiteenzetting had dienen te voorzien omtrent de eventuele toekomstige medische problemen van tweede verzoekende partij of de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid van medische zorgen met betrekking tot mogelijk later vast te stellen aandoeningen. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers louter betrekking op een bestaande gezondheidsproblematiek en in casu werd vastgesteld dat de borstkanker waaraan tweede verzoekende partij leed met succes werd behandeld.” (R.v.V. nr. 111 007 van 30 september 2013)

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Er dient ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149;

RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekers, waar zij aanvoeren dat de bestreden beslissing niet steunt op een correcte feitenvinding daar een aantal belangrijke elementen buiten beschouwing werden gelaten, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zoals de verwerende partij tevens opmerkt in haar nota.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Indien specifiek een beslissing in het geding is waarbij de rechtszoekende een bepaald voordeel wordt geweigerd – in casu wordt verzoekers een verblijfsmachtiging om medische redenen geweigerd – dient de Raad tevens na te gaan of de overheid bij haar onderzoek zorgvuldig genoeg is geweest in haar beoordeling van de voorgelegde gegevens. Indien blijkt dat zulks niet het geval is geweest, heeft de overheid de op haar rustende materiële motiveringsplicht geschonden. Immers, de materiële motiveringsplicht houdt in dat de opgegeven motieven steunen op concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Ondeugdelijkheid van de motieven kan dan ook voortvloeien uit het feit dat die motieven niet het resultaat zijn van een zorgvuldig onderzoek (RvS 18 december 2013, nr. 225.875; RvS 30 juni 1998, nr. 74.766).

De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan, die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Los van de vraag of hiervan al dan niet op afdoende wijze blijkt van moet worden gegeven in het besluit zelf, vereist de mogelijkheid tot controle dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

Het zorgvuldigheidbeginsel verplicht de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

3.4. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet volgt derhalve dat het de verschillende aanvragen zijn, met name ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag, die met elkaar moeten worden

vergeleken, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet op zich los staat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geweigerd.

In tegenstelling tot wat verwerende partij lijkt te betogen, vergt een beoordeling in het kader van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, niet enkel een vergelijking van de medische stukken met betrekking tot de gezondheidstoestand, voorgelegd in het kader van de verschillende aanvragen. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het “*de ingeroepen elementen ter ondersteuning*” van de aanvragen om verblijfmachtiging zijn die met elkaar moeten worden vergeleken.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Hieruit blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag betrekking hebben op ziekte, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst. Verder blijkt uit artikel 9ter, § 1, dat er op de vreemdeling een plicht rust om “*samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over [te maken] aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.*” Deze plicht geldt ongeacht de vraag of het een eerste aanvraag, dan wel een volgende aanvraag betreft.

Bijgevolg kunnen elementen ingeroepen ter ondersteuning van een navolgende aanvraag, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van “*het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling*”, zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten om de enkele reden dat ze niet de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in strikte zin betreffen, noch kunnen de ingeroepen elementen ter ondersteuning van een navolgende aanvraag om die enkele reden zonder meer worden beschouwd als elementen die reeds werd ingeroepen in een vorige aanvraag.

De vergelijking van de verschillende aanvragen, met name ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag, die volgt uit artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, strekt zich dus van elementen met betrekking tot de ziekte en de behandeling tot elementen met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde behandeling in het land van herkomst.

3.5. Verzoekers wijzen erop dat zij in het kader van hun tweede aanvraag van 15 juli 2014 nieuwe elementen en documenten hebben voorgelegd ter ondersteuning van hun aanvraag, met name aangaande de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de medische zorgen in Oekraïne. Zij voeren aan dat deze nieuwe elementen niet in overweging werden genomen noch beoordeeld.

Uit het administratief dossier blijkt dat bij de tweede aanvraag van 15 juli 2014, naast een standaard medisch getuigschrift van 14 juli 2014, ook brieven van medische centra uit Oekraïne werden gevoegd, gedateerd 14 december 2012, 13 december 2012, 26 november 2012, 2 november 2012 en 30 oktober 2012. Deze brieven bevinden zich in het administratief dossier. Verzoekers betogen dat in deze brieven werd benadrukt *“dat het vierjarige kind noodzakelijkerwijs in het ziekenhuis – alwaar het reeds behandeld werd – verder dient behandeld te worden. In de Oekraïense ziekenhuizen ontbreekt het immers aan deskundigen, gekwalificeerde medische hulp, klinische en laboratoria uitrusting, levensnoodzakelijke medicatie.”* Verzoekers’ samenvatting van de inhoud van deze brieven vindt steun in het administratief dossier.

3.6. De bestreden beslissing stelt: *“Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 05.04.2013 (zie bevestiging arts dd.26.08.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 29.01.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht.”*

De bestreden beslissing verwijst naar een bevestiging d.d. 26 augustus 2014 van een ambtenaar-geneesheer, die luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag van 15/7/2014 te vergelijken met een medisch advies verstrekt door Dr. Liesenborghs op 27/1/2014 in een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter d,d. 8/03/2013.

Betrokkene legt in de aanvraag dd. 15/7/2014 een SMG voor opgesteld door Dr. Levtschenko op 14/7/2014,

Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de vorige medische attesten gevoegd bij de reeds behandelde 9ter aanvraag.

Op het SMG wordt namelijk vermeld dat betrokkene een chronische opvolging krijgt na een goed verdragen levertransplantatie.

De vermelde toestand betreft alleen maar loutere symptomen en een opvolging van de reeds eerder ingeroepen diagnose.

Op het SMG dd. 74/7/2014 en de bijlagen wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

3.7. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de ambtenaar-geneesheer is overgegaan tot een vergelijking van de voorgelegde medische documenten, met name het standaard medisch getuigschrift van 15 juli 2014, met het medisch advies van 27 januari 2014 dat werd verleend in het kader van de eerste aanvraag van 5 april 2013. De ambtenaar-geneesheer heeft deze vergelijking beperkt tot een beoordeling de gezondheidstoestand van het kind K.N.

Een vergelijking van de elementen die werden voorgelegd in het kader van de tweede aanvraag van 15 juli 2014 aangaande de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Oekraïne, in casu de brieven van medische centra uit Oekraïne, met de elementen die werden voorgelegd in de eerste aanvraag van 5 april 2013 aangaande de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Oekraïne, blijkt niet uit dit medisch advies van 26 augustus 2014. Er is in het administratief dossier geen beoordeling door de ambtenaar-geneesheer terug te vinden die betrekking heeft op de voorgelegde brieven van medische centra uit Oekraïne aangaande de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de medische zorgen in Oekraïne.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat de brieven van medische centra uit Oekraïne aangaande de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de medische zorgen in Oekraïne, voorgelegd in het kader van de tweede aanvraag 15 juli 2014, werden vergeleken met de elementen van beschikbaarheid en toegankelijkheid die door verzoekers werden voorgelegd in het kader van de eerste aanvraag van 5 april 2013.

In de bestreden beslissing wordt slechts gesteld dat in de ongegrondheidsbeslissing van 29 januari 2014, naar aanleiding van de eerste aanvraag, reeds uitgebreid de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene werden onderzocht. Uit dit motief blijkt evenwel niet dat de brieven van medische centra uit Oekraïne aangaande de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de medische zorgen in Oekraïne werden beoordeeld in het licht van elementen van beschikbaarheid en toegankelijkheid die door verzoekers eerder werden voorgelegd in de eerste aanvraag van 5 april 2013.

In het administratief dossier bevindt zich een interne nota van 7 augustus 2014, waar melding wordt gemaakt van de brieven van medische centra uit Oekraïne aangaande de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de medische zorgen in Oekraïne, die werden voorgelegd in het kader van de tweede aanvraag van 15 juli 2014. In deze interne nota kan echter niet worden gelezen dat deze brieven van medische centra uit Oekraïne aangaande de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de medische zorgen in Oekraïne werden vergeleken met elementen van beschikbaarheid en toegankelijkheid die door verzoekers werden voorgelegd in de eerste aanvraag van 5 april 2013.

3.8. Gelet op het voorafgaande, kan niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding, daar niet blijkt dat alle voorgelegde elementen in overweging werden genomen. Zonder bijkomende motivering of vaststellingen, kan niet worden vastgesteld dat het medisch advies met de vereiste zorgvuldigheid is tot stand gekomen, noch blijkt dat dit medisch advies is gesteund op een deugdelijke beoordeling van alle voorgelegde elementen.

Verzoekers kunnen worden bijgetreden in hun betoog.

3.9. Het verweer laat niet toe anders te besluiten, nu het grotendeels is toegespitst op het gegeven dat de gezondheidstoestand van het kind K.N. ongewijzigd is. In haar nota stelt verwerende partij dat verzoekers' betoog over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen, in wezen is gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing van 29 januari 2014 en dat verwerende partij in het kader van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, niet meer ten gronde dient te motiveren. De verwerende partij kan hierin niet worden gevolgd. Vooreerst herinnert de Raad aan wat is gesteld in punt 3.4. Verder blijkt duidelijk dat het betoog van verzoekers is gericht tegen het gegeven dat in het kader van de tweede aanvraag geen rekening werd gehouden met de attesten afkomstig uit Oekraïne aangaande de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de benodigde medische zorgen aldaar. Dit betoog, dat door de Raad gegrond wordt bevonden, heeft enkel betrekking op de bestreden beslissing.

De Raad dient daarenboven aan te stippen dat uit arrest nr. 182 454 van 17 februari 2017 blijkt dat het medisch advies van 27 januari 2014 niet met de vereiste zorgvuldigheid is tot stand gekomen en niet is gesteund op een deugdelijke beoordeling van alle voorgelegde elementen met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische behandeling in het land van herkomst, eigen aan het geval van verzoekers. Er blijkt niet dat de door verzoekers aangebrachte elementen met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische behandeling daadwerkelijk in overweging werden genomen en dat rekening werd gehouden met de individuele situatie.

3.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. Het middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen behoeven geen verder onderzoek (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES